

A Fehér Toportyánhoz címzett Fogadó és Kocsma

Előszó helyett

A most következő leírás nem tartalmaz bonyolult részleteket. Az ok roppant egyszerű: minden csapat más. Noha én csupán néhány társaságnak szoktam mesélni, mégis azt tapasztaltam, hogy olykor gyökeresen eltérő mesélői stílusra van szükség. Ez pedig magában foglalja azt is, hogy más értékekre, tulajdonságokra, eseményekre, jellemzőkre, tárgyakra, képzettségekre kell az nk-k esetén helyezni a hangsúlyt. Így inkább igyekeztem a Fogadó és annak sajátosságait bemutatni, semmint matekkal fárasztani.

Miért pont a Fehér Toportyánhoz?

A fogadó nevét a tulajdonos adta, miután sikerrel megmenekült egy rablótámadásból, néhány évvel ezelőtt. A tulaj, Aten, mikor először meglátta a fehér farkast, az egy szerencsétlen, ázott bundájú és megvert példány volt, örömmel fogadta azt a néhány kenyér darabot is, amit a férfi dobott feléje. Aztán egy kora nyári este, néhány tolvaj úgy vélte, a spicces férfi remek célpont lesz. Meg is lepődtek, amikor először egy-egy pofon csattant, aztán amikor a harmadik szúrt volna, fogak kapták el csuklóját. Aten szemei elkerekedtek a fehér toportyán láttán, de azért jól elpáholta a zsebeseiket. Akkoriban ráadásul eltervezte, hogy fogadót nyit, már az épületet is kinézte magának, a pénze is megvolt a foglalóra, csak épp a név hiányzott. A bundás segítőtárs láttán ezen sem kellett sokat gondolkodnia.

Út a tulajdonjogig

Természetesen egy épület vásárlása egyrészt nem olcsó multság, másrészt, civilizált helyeken, még italmérési engedélyt is be kell szerezni a kocsmához, nem is beszélve az üzleti kapcsolatok kiépítéséről. Ez alól Lewgenau-Isturna, azon belül Daub városa sem kivétel. Aten Orzam azonban, révén sosem volt senkivel sem rosszban, de azért értett a kevésbé törvényes eszközökhöz is, egy teljes évnyi huzavona után sikeresen megegyezett a város előjáróival, valamint néhány kereskedővel. Viszont ehhez hitelt kellett föl vennie az egyik árustól. Aki szép lassan, de emelte a kamatot. A Fehér Toportyán eleinte így csupán egy kis kocsmá volt a város szélén, egy szűkösebb utcában és a bevétel éppen csak elegendő volt arra, hogy a férfi ne haljon éhen. Minden egyes alkalommal, amikor haladékot kért hitelezőjétől, annál hosszabbra nyúlt a visszafizetés ideje és növekedett a kamat. Így kénytelen volt más megélhetést is keresnie. Hűségese, bundás társa ekkor is hasznára vált. Az időközben Peralnak nevezett állat ugyanis roppant okos, így hamar megtanulta, hogy a környék baromfiait és bárányait nem lenne szerencsés le vadászni, Aten pénzéből pedig nem sok ételre futotta, hát kisebb, bár jóval fürgébb prédát talált magának. Patkányokat. Néhány hónap után oly ügyessé vált, hogy a kocsmá környékét már nem keresték a rágcsálók, illetve Aten, mint patkányirtó talált magának mellékes bevételt. Ez ugyan alkalmanként csak néhány érmét jelentett, de arra elég volt, hogy legalább ne kelljen koplalni és a törlesztését fizetni tudja. Ráadásúként ezután a patkányirtó hófehér farkasra egyre többen lettek kíváncsiak, még a fővárosban Lewgenauban is. Eltelt egy év, és a páros már elég pénzt tudott félretenni ahhoz, hogy teljes mértékben törlesszék a tartozást. Innentől már csak egy újabb év kellett hozzá, hogy a kocsmá egy nagyobb épületbe költözzön. A választást sokan nem értették, hiszen egy lepukkant raktárépület nem épp a legmegfelelőbb egy kocsmának, még akkor sem, ha közel van a városkapuhoz. A gerendákat, az alapokat és a főfalakat leszámítva semmivel sem bírt, még ajtóval és ablakdeszkákkal sem. De a furcsa párost nem rettente meg a kihívás, főleg, mivel minden egyes patkánytalanított lakással nőtt a lekötöztetettek száma. Így például fél áron csinált neki ajtót az asztalos. A favágó hozott neki méretes, kör alakú rönklapokat, melyekből később tálcákat, vagy éppen széktáblákat faragott a bútorműves, baráti áron. Kis győzködéssel a fafaragó mester hajlandó volt evőeszközöket gyártani, némileg olcsóbban, és maradék meszet is kapott olykor a kőművesektől. Szépen

lassan, lépésről, lépésre, az épület elkészült. Először a földszint, hogy ivóként továbbra is vendégeket fogadhasson. Majd néhány ingyenes patkányirtás után a helyi elöljárótól megkapta a vendéglátáshoz szükséges engedélyeket. A rendfenntartók is szívesen jöttek elkölteni fizetésüket, hiszen Peral, ha nem is tudta elkapni mindig a zsebeseket és a betörőket, de a szépülő épület környékén mindig megkergeti őket, általában a járőröző fegyveresek karjaiba.

Mindennapok, ünnepnapok

A Fehér Toportyánnak címzett épület egy nyugodt, de könnyed hangulatú kocsmá és fogadó, ahol szívesen látnak bárkit, igaz hitelre nem adnak se enni, se innivalót. Szállást pedig semmiképp. A fogadó hajnalhasadtakor már kinyit, és általában napnyugtáig fogadja a vendégeket. Ez alól csupán az ítéletidő és a hatóság jelent kivételt, előbbi esetén mindig figyel valaki, hogy a pórul járt utazó, némi érméért cserébe kaphasson egy tál meleg levest és egy száraz takarót. Utóbbi esetben pedig Aten készséggel áll rendelkezésre.

Aten kocsmájában mindig jó a hangulat, azonban vannak ünnepnapok, amikor ő maga is intézkedik ennek fokozása érdekében. A hivatalosak közül a Kacaj ünnepe Darton tiszteletére, illetve Alborne számára a Dalnokok napja, amit igyekszik különlegesebbé tenni. Az előbbi esetén meghív néhány csepűrágót, hogy szórakoztassák a vendégeket, míg az utóbbi esetében vándorszínészek, vagy dalnokok gondoskodnak a jó hangulatról. Vallásából kifolyólag minden hónapban tart egy "Víz napot". Ekkor szeszes italt nem szolgálnak fel és a hangoskodókat is kipenderítik, villámgyorsan. Ráadásul minden egyes betérőnek kötelessége elmormolni egy imát a vizek istennőjének tiszteletére, valamint a perselybe némi felajánlást tenni (ez lehet bármekkora összeg). Aten ebben nem ismer tréfát, megjegyzendő azonban, hogy az így befolyt pénz valóban a közeli Antoh szentély papjaihoz kerül.

Am van egy saját ünnepnap is. Ez pedig a Fehér Ordas napja, Peral tiszteletére, annak a napnak állít emléket, amikor először találkozott a farkassal. Ezt Adron, "Áldozat" havának 7-ik napján szokta megtartani. Ilyenkor olcsóbbak a húsételek, és minden hetedik betérőnek ingyenes az első ital.

Mi jöhet még?

A fogadó, kategóriáját tekintve, tekintélyes forgalommal bír, így Aten fontolóra vette az újabb bővítés lehetőségét. Igaz, a négyszintes épület nincs rendszeresen zsúfolva elszállásolt vendégekkel, olykor pangás is van, de a kocsmá délutánra, estére mindig megtelik a napi fáradalmaktól kiszáradt torkokkal. Utazók, munkások, bányászok, napszámosok, olykor lecsúszott nemesek, néha kalandozók. Leginkább ez utóbbiak miatt folyamatosan történik a bútorok cseréje, egyre masszívabb, de ami legfontosabb, súlyos tömeggel bíró tárgyakra. A székek viszont ezzel ellentétben éppen csak annyira erősek, hogy egy felnőtt súlyát elbírók, így ha verekedésre kerül a sor, kisebbek a sérülések. Annyi viszont biztos, hogy az ősz hajú férfi fogadott öccsére fogja hagyni az épületet, mert egyetlen nőt sem sikerült igazán meghódítania sosem, meg lehet, talán éppen azért, mert túl sok időt, erőt, pénzt fektetett fogadójába. Noha Arman még nem tudja, de a férfi már megíratta és hitelesítette is az ehhez szükséges iratokat.

Első benyomás

Mivel korábban egy méreletes, de elhanyagolt raktárépület volt, így megjelenését ez alapvetően befolyásolja. Leginkább egy nagy téglára hasonlít, még színében is, hiszen a barnás, szürkés falakon így kevésbé látszik a kosz, és ez volt a legolcsóbb festék, amikor az épületet megvásárolta Aten. Mindezt jól ellensúlyozza a szépen faragott farkas fej, mely szakasztott mása Peralnak, olyannyira, hogy félhomályban igazi ordasnak tetszik a főbejárat feletti cégér.

A Fehér Toportyán teljes valójában

Az épület a felszín felett három, lefelé egyetlen szinttel bír. Az ablakok keretei is vastagok, akárcsak a zsalutáblák, amiket éjszakára vagy rossz idő esetén becsuknak. A földszint a kocsma, ahol napközben csak néhányan lézengenek, ám délutánra már zsúfolt, a betérő sok-sok italozótól. Itt található a konyha és a személyzet szobája is. Az emeletek között kényelmes és erőteljes lépcsők vezetnek fel, a földszintről kettő is, egyik az első, másik a második emeletre, hogy a vendégek ebben se zavarják egymást.

A következő szint az "Úri szobák szintje", ahol kényelmes ágyak, zárható ládák, ágytál, mi több, „Személyzethívó-zsinór” is található, melyek egy-egy csengettyűben végződnek a földszinten, a személyzeti szállásnál. Itt mindössze két szoba található. Ezek az alábbi nevekre hallgatnak: Tengersizem és Sivatagi rózsa.

A második emeleten vannak a közrendűek szobái, ezek a környék áraihoz mérten olcsóbbak néhány érmével, de nem maradnak el az átlagos kényelemtől. Hét darab, egy ágyas, igaz elég szűkös szoba, valamint egy tíz, akár tizenöt fő elhelyezésére alkalmas közös háló van idefent.

A pincében kerül tárolásra az élelem, az italok, tiszta víz, némi gyógynövény a kisebb sebekre, esetleges gyomorrontásokra. Itt található egy kisebb jégverem is a romlandóbb áruknak. Maga a pince is a raktár része volt és az egyetlen terem, mely meg is maradt a feladatában, csak épp az árukészlet változott. Ennek megfelelően Aten csupán újabb gerendákat és oszlopokat építetett ide, valamint penész és patkányirtást végzett, végül kimeszelte az egészét.

Berendezése

A földszinti kocsma rész az, amit először meglát a látogató. Ami pedig legelőször szembetűnhet, az a tucatnyi, masszív, szögletes oszlop, valamint a hasonló megjelenésű asztalok. Ez utóbbiakból háromféle található, akad 4-5 személyes kör alakú, hosszú 10-12 férőhelyes, valamint kisebb, a magányosan vagy párban iszogatóknak. A földszinten sok, igaz puritán ablak található, többségük a déli oldalon, így minden évszakban meglehetősen világos van, csak napnyugta után szükséges gyertyákat és lámpákat oltani. A sötét egy kisebb erődítéshez hasonlatos, embertörzsnyi vastagságával határolja el a kocsmárost és a mögötte nyíló konyhát, valamint a személyzet szállását a vendégektől. Ráadásként egy nyílpuska is megbújik benne, ha esetleg eldurvulna a helyzet az ivóban, bár erre csak egyszer volt példa, és szerencsére akkor sem kellett vele lőni. De azért a furkós botok olykor előkerülnek belőle. A két lépcső szintén egyszerű felépítésű, de a sötétedés utáni közlekedést megkönnyítendő, az alján és tetején egy-egy gyertyát olt a személyzet. Viszont ezek legfeljebb csak éjfélig tartják magukat, utána már félhomály borul az ivóra. Mindkét lépcső egyébként majdnem két ember széles, így még néhány kör ital után is egész jól lehet rajta közlekedni, ráadásul a többi bútorhoz hasonlóan, ez is strapabírónak lett építve. Egyik az ivó bal, másik a jobb szélén található, így még részegen is nehéz őket összekeverni, de ha mégis, akkor az éber személyzet orvosolja a problémát, az ittas egyén erszényének súlyával megfelelő udvariassággal, természetesen. Általában valamelyik lépcső alatt szokott pihenni vagy figyelni Peral is. A méltóságteljes farkas jelenléte, legfeljebb figyelmeztető morranása elég szokott lenni a balhész helyzetek elkerülésére.

Az első emeleti szobákra a sötét melletti, a bejárat felől nézve jobb oldali lépcsőn lehet feljutni, amin egyébként egyszerű, de ízléses hullám és hajóminták is vannak faragva. Estefelé a lépcső tetején pedig nem csupán egy gyertya, hanem egy kisebb, falból kiálló lámpás szokott világítani, irányfény gyanánt. Az "úri" szobák berendezése pedig a következőképp néz ki:

Az első, a Tengersizem, amely a Quironneia vidékét idézi, leginkább Abasziszt, ez öt, szükség esetén nyolcfőssé alakítható, különlegessé a benne lévő asztal teszi, melyet egy hajó kormánykerekből alakítottak ki. A másik a Sivatagi rózsa, mely a dzsád karavánszerájok hangulatát igyekszik bemutatni, leginkább egy, a falra festett, idealizált emírség képével, itt viszont tíz ember is elszállásolható, igaz kevesebb kényelemmel.

A baloldali lépcső egyszerű, de jóval masszívabb is, ez vezet a második emeletre, a közrendű szobáig.

Az itteni szobák értelemszerűen a legolcsóbbak, igaz, itt csupán egy pokrócot, egy lepedőt és egy párnára emlékeztető, rongyokból varrt valamit kap az ember éjszakára, ám a szalmabélés ellenére, egészen kényelmesek az ágyak. Az egyfős szobák reteszelvek, így biztonság terén majdnem ugyanolyan jók, mint az egy szinttel lejjebb lévők. Viszont a falak vékonyabbak így a hangosan alvók megzavarhatják a többiek nyugalmát. Ez hatványozottan igaz a közös szállásra, ahol ráadásul a vendégnek az erszénye biztonságáról maga kell, hogy gondoskodjon.

A pincébe csak a konyhában lévő csapóajtón át lehet lejutni, ez a vendégektől elzárt területen van. Alapterületre majdnem kétszer akkora, mint az ivó, hiszen a teljes épület alatt nyújtózik. Viszont a berendezések terén meglehetősen egysíkú, hisz csak polcok, szekrények, ládák, hordók találhatóak benne. Ugyanakkor mindez katonás rendben, ráadásul pontosan, és jól vezetett leltárkönyvvel, melyben minden egyes elhelyezés és fogyás fel van tüntetve. Ez közvetlenül a lefelé tartó lépcső mellett egy kis asztalkán van, melyen egy lámpás is helyet foglal, a közelben pedig egy szék is található.

A Tulaj háza

Aten Orzam lakása utólag lett hozzá építve a fogadóhoz, amikor már túl nagy volt a forgalom ahhoz, hogy valamelyik üres szobában aludjon rendszeresen. Eredetileg csak a maga számára építette, később bővült néhány apróbb szobával. Jelenleg egy módosabb parasztháznak tűnik, vályogfalaival és nádtetejével. Ez volt a legolcsóbb és a szívós férfi egyébként sem kívánja a kényelmet. Odabent sincs túl sok bútor vagy cicoma, szűkösen elfér négy ember a hálószobában, az előszoba pedig egyben konyha is.

Személyzet

Tulajdonos és fogadott családja

Aten Orzam mindössze tízéves kölyök, amikor rabszolgának eladják, a gálya azonban sosem érte el a toroni partokat, egy vihar zúzta szét. Aten nem volt hálátlan a kegyelemért, és azóta is a tenger istennő, Antoh híve. Hogy hol és pontosan mikor látta meg a napvilágot, már ő maga sem tudja, mindenestre nem szokott róla beszélni. Ellenben a partra vetődése utáni időszakról annál szívesebben és színesebben anekdotázik. Volt tengerész, zsoldos, segédje kereskedőknek, hajóácsoknak, kidobó néhány kocsmában, kis ideig városőr, vadász, patkányirtó, csempész, alkalmi verekedő, egyszer még egy pincerémmel is elbánt. Amit ezen felül szokott mesélni, azt már érdemes viszont fenntartásokkal kezelni.

Arman Viniel egy igazi szertelen aranyifjú volt, tipikus balkézről származó fattya egy nemes úrnak. Látványosan göndör, barnás szőke haja és élénken tengerké szemei csak kihangsúlyozzák mindezt. Az sem sokat segített, hogy apja, lelkiismeret furdalása révén támogatta őt és édesanyját, havonta küldött néhány ezüstöt. Ez jómódú polgárokéhoz hasonló életmódot tett lehetővé a fiúnak, aki tizenöt éves koráig, igyekezett kihasználni vérének minden előnyét. De a származása egyben hátrány is lett, ugyanis nagybátyja, apja halála után veszélyforrásként tekintett rá. No, nem mintha a ficsúr jól forgatta volna törnek csúfolt piszkavasát, vagy értett volna az ármánykodáshoz és a pénzhez. De tudta, hogy egy naiv, becsapható kölyök, jelölt lehet ellenlábasai számára, így banditákat bízott meg a fattyú eltüntetésével. Aten segített a kölykön, bár félrészeg volt és nem tudta pontosan, hogy miért is. Alaposan megverte a banditákat, a kölyöknek pedig egy atyai pofont osztott ki, hogy okulására váljon. Bevált. Igaz, Atennek egyben ez volt az utolsó napja is, mint városőr, a Hit városában, Új-Pyarronban. A srác nevet váltott és társa lett a testes férfinak, jelenleg ő a kocsmáros. Bár még most is nagy a hangja és szeret hencegni, de már nem ostoba, tudja, hogy kit meddig lehet hergelni. Ám immár nem csak kapni, de adni is tudja az ütéseket, továbbá veszedelmes pontossággal dobja a tör, vagy lő a nyilpuskával.

Tekida Latam a fogadó anyafarkasa. Kissé húsos teremtés, de ugyanakkor vonzó, ám tekintetéből szinte égető elutasítás sugárzik minden férfi irányába. Másfelől pedig igazi, gondoskodó anyaként bánik a személyzettel, és a kellő fegyelmet is megköveteli tőlük. A talányt az jelenti, hogy a gömbölyded hölgy mégis mi a kránköves ménkéért szeretett bele Armanba? Tekida ugyanis komoly, összeszedett nő, a férfi szétszórt, folyton mókázik. Amiben csak lehet ellentétei egymásnak, de úgy tűnik, ez inkább csak erősíti kettejük kapcsolatát, mert kétévnyi együttlét után már az esküvőt tervezik. Rossz nyelvek szerint várandós, ezért lenne jó minél előbb oltár elé járulnia, de ez valójában nem igaz. Viszont ha valaki úgy érzi, hogy bepróbálkozik az egyébként igencsak szemrevaló hölgyeménynél, csúnya meglepetésben részesülhet. Tekida mesterien bánik bármilyen tárggyal, ami a keze ügyébe kerül, nem egy tányér, vagy kupa csattant a taperoló ostromlókon.

Felszolgálók

Limire és Kinire a két aranyszőke hajú bájos lány. Származásukról nem sokat tudni, pletykák több változatot is emlegetnek. Boszorkányok, félelfek, Ellena papnők, és még számos okoskodás. Valójában csak két, hallgatag, ám fájdalmasan gyönyörű nő, akik végül nyugalomra leltek a fogadó falai között. Tekida afféle húgocskákként tekint rájuk, így ma már könnyen kezelik ők is az udvarlókat, de inkább elkerülik őket vagy kiszabadulnak karjaik közül, semmint erőszakkal oldanák meg a helyzeteket. Ha mégis durvul a helyzet, akkor Peral vagy Tekida terem ott szinte azonnal, amit biztosan nem felejt el az erőszakoskodó egyhamar. Ők ketten szoktak ünnepnapon táncukkal és énekükkel gondoskodni a hangulatról, ilyenkor az ártatlannak tetsző hölgyek, bár pásztorórára nem kaphatóak, meglepően vérpezsdítően viselkednek.

Kidobók

Krum fia **Otoram, Oromar és Okodil**. A három testvér első pillantásra megkülönböztethetetlen egymástól. Szekrénytermetű, csupa izom férfiak, merev tekintettel és folyamatos szótlansággal. Legalábbis a vendégek ennyit tapasztalnak belőlük. Ám az égiek furcsa fintorának köszönhetően, mindhárom férfi békés természetű, és ha lehet, először lecsillapítják a kedélyeket, mielőtt ütnének. Igaz, ebben remek segítség a magas termetük és jelentős izomtömegük. A három egykori gladiátor egy dzsád tulajdona volt még néhány évvel ezelőtt, amíg az hajójával el nem süllyedt. A szóbeszéd szerint talán ők is rásegítettek egykori láncon tartójuk végzetére, de ezt ma már nem lehet tudni, és senki sem rebesgeti. Mindhárman harmincas éveikben járnak, rövidre nyírják sötét hajukat és körszakállat hordanak.

Szolgáltatások

Étlap, étkeztetés

Az ételek terén egy kissé szűkös a kínálat, ezt kénytelen Aten is beismerni, ha nagyon forszírozza valamelyik vendég, de cserébe finomak és túrhető áron kaphatóak. Ráadásul a szállás foglalás árában benne van a napi egy étkezés. Csirkén, kacsán, és disznón kívül más húst nem kapni, levesből is csak néhány féle, süteményekről pedig jobb, ha nem ábrándozik a betérő.

Itallap, italok

Más a helyzet az italok terén. Ugyanis az olcsó, hígított, furcsa állagú lőréktől kezdve, az átlagos sörökön és vizes borokon keresztül, egészen a módosabbak számára tartogatott több puttonyos borok és lórúgás erejű pálinkák is megtalálhatóak. A hely különlegessége pedig a Fehér Toportyán vére névre hallgató fűszeres borkülönlegesség, mely fahéjas jellegű, kissé csípős, mégis nyugtató hatású. A legdrágább különlegességeket leszámítva, nincs olyan szesz, ami ne lenne megtalálható a pincében, vagy ne tudná Aten megszerezni. Ami igazán fontos, hogy még az átlagos, néhány rézerméért mért italok sem pocsékok, amiért pedig elkéri az ezüstöt, az valóban meg is éri az árát.

Szállásolás

Itt már az árak vegyesek. Az úri szobák ugyanis a minőségükhöz és kényelmi szintjükhöz képest kissé drágák, ritkán is kerülnek kiadásra. Az egy éjszakáért és egy étkezésért elkért ezüst bizony komoly összeg, tekintve, hogy az ágyak csak némileg puhábbak a közrendű szobákban tapasztalhatóaknál. Viszont az sem hallatszik át fentről, ha egy csapat medve kezd el horkolni, vagy netán kisebb dulakodás tör ki.

Ugyanakkor a közrendű szobák, a jó idő beköszöntével, amikor megélnék az utazók, könnyen megtelnek, mivel alig néhány tucat rézermét kér el a napi szállásért Aten. Egy ezüstért pedig akár tíz napot, napi egy étkezés ilyenkor is jár, ki lehet venni.

Istálló

Azok, akik lóval, öszvérrel jönnek, sem kell, hogy bánkódjanak jószágaik miatt. Noha hivatalosan nincs istállója a fogadónak, de a szomszédos épület tulajdonosával Rokummal megállapodott Aten. Minden egyes elszállásolt háttas után részesedést kap, cserébe a fogadós mindig őt ajánlja a lovasoknak, Rokum pedig jártában-keltében dicséri a fogadót. A szikár termetű, karvaly orrú alaknak igen jó szeme van a lovakhoz. Minél értékesebb háttassal érkezik valaki, annál komolyabb összeget kér el, bár annál jobban is bánik az állattal. Általában egy ló vételárának a tizedét kéri, de cserébe a jószág másnap kipihent, ápolt, tiszta és jól lakott lesz. Ha különlegességgel térnek be hozzá, akkor még meg is patkolja, kisebb sebeiket, betegségeiket is ellátja.

Egyéb lehetőségek

Ha a vendég hajlandó némi pénzt rááldozni (a szállásdíj felét), akkor kaphat egy vödörnyi mosakodó vizet, vagy a személyzeti lakrészen megfürödhet a dézsában is. Néhány csillogóbb érméért pedig a kalandozók hasznos tippeket kaphatnak Atentől vagy Armantól a város életére vonatkozóan, bár csak aranyért hajlandóak igazán komoly jelentőségű információt megosztani bárkivel is, leszámítva a hatóságot, akikkel mindig együtt működnek.

A Fehér Ordas napján zsúfolásig telik a kocsmá, Aten elégedetten figyeli a tömeget. A fogadóban ilyenkor sem szállnak meg többen, de az ital rendszeren fog. Immár hetedik éve üzemel ebben az épületben, így újabb különlegességgel rukkolt elő a "Jóságos fogadós", ahogy a környékbéliek szokták hívni. Ezúttal minden ital fél áron, az étel pedig harmad áron kapható, és minden hetedik vendég, hetet ihat ingyen. Mondani sem kell, napnyugtára már hangoskodással terhes az egész utca, vidám macskazene hirdeti a város legvidámabb kocsmáját. Peral, a hófehér ordas ezt már kezdi sokallni, így immár mancsait teszi fülére és kellenlenül morran egyet. Az őszülő Aten a farkas fültövét vakargatva igyekszik az állatot megnyugtatni, aki nyugós kölyökként fúrja magát az ölébe, hogy így alkossanak egy furcsa párost a masszív lépcső alatt. De azonnal fölkapja fejét, amikor az egyik asztalnál megváltozik a szóváltás tárgya, így Aten feláll és keze már cséparadója közelében van. A kidobók is, a csupa izom fivérek, a farkas nyugtalanságára és a tulajra figyelnek fel, mert a zajban egybeolvadnak a hangok. Az egyik körasztalnál öklözgető párbaj alakul ki, egyelőre csupán két férfi félrészegen pofozgatja egymást, ám néhány perc múltán már az egész ivó hangos a biztató szavaktól. A fiatal kocsmáros, Arman, kiosztja a furkós botokat a három rendcsinálónak, ő maga pedig felkészül a nyílpuskával. Sosem lehet tudni, bár az elmúlt években kialakult egyfajta menetrend a Fehér Ordas napjára, így valószínű, hogy miután kiütötte egymást a két férfi, tömeg-tánc veszi kezdetét. Így is történik, az asztalokat nagy-nagy erőlködés után, de az ivó közepére tolják, és már ropják is körbe-körbe. A három kidobó még el is mosolyodik kissé a látványtól, főleg, amikor egy önjelölt dalnok igyekszik felmászni az asztalokra, hogy műsort adjon, éktelenül hamisan énekelve egy bordalt. A díjazás azonnali, a műértő közönség lerántja, egy fickó leüti, és már adják is a kidobóknak. Ellenben, amikor a két pincérlány, az aranyszőke ikrek közelednek, a tömeg szétnyílik és utat enged. Ártatlanul bájos arcukat meghazudtoló táncba kezdenek az összehordott

asztalok tetején, már-már erkölcstelenül pajzán nótákat énekelve csilingelő hangjukkal. A mulatozás talán egy órán keresztül tart, amikor ismét néhány fős társaságokra fröccsen szét a vendégsereg, hogy a masszív asztalokat visszaerőlködjék a helyükre, nagyjából. A személyzetnek esze ágában sincs segíteni, hadd fárasszák magukat, addig se keresik a bajt. A józanabb átutazók azonban inkább kivesszik a szobáikat. A kocsmáros meg is lepődik, amikor a Tengersizem szoba kulcsát kéri egy vendég és három ezüst kerül a markába. Kissé bizalmatlanul meg is vizsgálja az érmeket, de az úri ficsúrnak tetsző alak ezt nem bánja, noha Peral gyanakvóan figyeli őt.

Az éjszaka már nyugodtan telik, a lámpások már csak a lépcsőknél égnek és egy-két oszlopnál, néhány órával a dajdaj után. Egyesek az asztalon aludtak el vagy a padlón, de a többség hazament vagy a szobájába. Am ingyen alvás nincs, így a horkolókat a három kidobó szépen egyesével éberre rázza, majd kitessekeli az ajtón. Mivel nem sok dolguk volt a mai nap folyamán, így Otoram, Okodil és Oromar mossa fel gyorsan a kocsmát, és szelíd erőszakkal küldik Limirét és Kinirét pihenni. Cserébe egy-egy fáradt, de kedves csókot kapnak tőlük az arcukra. Aten csendben figyeli Perallal ahogy mindenki végez a dolgával, majd egymásra néznek. Mindig ők nyitják a kocsmát és mindig ők zárják az ajtót, az ablakokat.

Függelék

Aten a tulajdonos

(<http://fc06.deviantart.net/fs71/i/20...ra-d5y3ek9.jpg>)

Arman Viniel, a leendő tulajdonos, most még csak kocsmáros
(<http://www.gipsytreasure.com/images/Renaissance.%20Medieval/Innkeeper.jpg>)

Limire és Kimire, a felszolgálók
(<https://p.gr-assets.com/540x540/fit/hostedimages/1379790222/533273.jpg>)

Krum három fia, Otoram, Okodil és Oromar, a kidobók
(http://fc03.deviantart.net/fs71/i/2012/268/a/4/warrior_face_by_caytee-d5fw3b8.png)

A fogadó épülete

<http://images.fineartamerica.com/images-medium-large/firefly-inn-joel-payne.jpg>

A mű Németh Roland alkotása. Készült: 2014.